

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/204/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214206748
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2016:8214206748.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO:35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Svidník, č.k. 3C 242/2012-7 zo dňa 10.10.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C 242/2012, 3C 243/2012, 3C 244/2012, 3C 245/2012, 3C 246/2012, 3C 247/2012, 3C248/2012, 3C 249/2012, 3C 250/2012 a 3C 251/2012, ktoré sa ďalej viedli pod sp. zn. 3C 242/2012 (nároky uplatnené vo vzťahu k nižšie uvedeným exekučným veciam).

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.10.2012, sp. zn. 18Nc/65/2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 3C 242/2012. Vec sa prikázala na konanie Okresnému súde Bardejov. Na tunajšom súde je vec vedená pod sp. zn. 1C 244/2012.

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 22.10.2013, č.k. 1C/244/2012-45 súd rozhodol takto :
I. Vec v časti o zaplatenie nemajetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 990,23 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému Š. L., vec v časti o zaplatenie nemajetkovej škody v sume 1.297,09 € a nemajetkovej ujmy v sume 259,42 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnej M. E., vec v časti o zaplatenie nemajetkovej škody v sume 5.854,55 € a nemajetkovej ujmy v sume 1.170,91 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnej B. D. **v y l ú č u j e** na samostatné konanie.

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. O trovách bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/102/2014-75 zo dňa 12.6.2014 bol citovaný rozsudok potvrdený. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.8.2014. Vylúčená vec je vedená pod. sp. zn. 1C/204/2014.

Žalobca sa podanými návrhmi na začatie konania doručenými súdu dňa 27.09.2012 domáhal :

- A) náhrady majetkovej škody (paušálnej) v sume 125,- eur a 1. nemajetkovej ujmy v sume 990,23 eur, vo vzťahu k namietaným zbytočným prieťahom v exekučných konaniach vedených ním ako oprávneným proti povinným - 1. Š. L. pod sp. zn. EX 8262/2009,
- B) náhrady majetkovej škody (vo výške vymáhanej istiny v uvedených exekučných veciach) - 1. v sume 1.297, 09 eur, 2. v sume 5.854,55 eur, vo vzťahu k namietaným zbytočným prieťahom v exekučných konaniach vedených ním ako oprávneným proti povinným - 1. M. E. pod sp. zn. EX 8129/2009, 2. B. D. pod sp. zn. EX 4333/2009.

Svoje návrhy odôvodnil poukazom na skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho :

- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný Š.R. L. (EX 8262/2009),
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný M. E. (EX 8129/2009),
- zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník, povinný B. D. (EX 4333/2009).

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Svidník, ďalej len súd) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Vzhľadom k zmenám právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a vplyvu tejto úpravy na práva a právom chránené záujmy žalobcu, žalobca považuje za nutné uviesť, že :

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa neskúma. Ak súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor, žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Žalobca poukázal taktiež na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor, žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby exekúciu vykonal. Ak zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, aký exekučný titul bol predložený.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh, žiadosť splňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom),

rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty takto :

1. až dňa 01.02.2011 vo veci povinného Š. L. (EX 8262/2009), omeškanie viac ako 537 dní,
2. až dňa 23.11.2010 vo veci povinného B. D. (EX 4333/2009), omeškanie viac ako 516 dní
3. až dňa 19.01.2009 vo veci povinného M. E. (EX 8129/2009), omeškanie viac ako 792 dní.

Upozornil, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primel porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne porušovateľ (a to nie len a výlučne vo vzťahu k tejto exekučnej veci, ale v skutkových okolnostiach prípadu aj vo vzťahu k rade iných skutkovo a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných vecí na okresných súdoch a to písomnými podaniami - žiadosťami o stave konania a následne aj sťažnosťami podľa § 62 zák. č. 757/2004 Z.z..

Postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore so zákonom, s § 44 ods. 2 Ex. Por.. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda, ktorá mu vznikla predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov - správa a vymáhanie pohľadávok v období od doručenia žiadosti o udelenie poverenia po jeho rozhodnutie o nej - správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému - 70 eur, na udržanie a správu informačného systému 40 eur a administratívne náklady - urgencie, publikačné náklady 15 eur, spolu 125,- eur (v každej exekúcii). Táto suma by ho nezaťažila, ak by súd postupoval správne. Presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s ťažkosťami, preto ju paušalizoval.

Zároveň si uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd nie je dostatočných zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup bol takej intenzity, že spôsobil zbytočné prieťahy spojené so zásahom do jeho majetkových práv.

Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05).

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, ak ide o zbytočné priesťahy v súdnom konaní je spravodlivé, že každý rok poznačený priesťahmi sa vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, teda cca 660 eur. Poukázal na rozhodnutia ÚS SR týkajúce sa priznania zadosťučinenia pri zbytočných priesťahoch v civilnom konaní.

Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich vymoženie pohľadávky (spôsobenej v priamej súčinnosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Uplatňuje si sumu po 55 eur za každý mesiac priesťahov -omeškania exekučného súdu podľa doktríny ÚS SR - 660 eur za rok. Poukázal na vysoký počet dní nečinnosti exekučného súdu.

Ďalej dodal, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Preto je nutné deklarovať porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovať porušenie práva žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručenom čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv uvedených vyššie. Zároveň žiadal aj o rozhodnutie medzitimným rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p..

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody v sume vymáhanej istiny žalobca uviedol :

Nesprávny úradný postup charakterizovaný:

- a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov;
- b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok; bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval

úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej Zmluvy o úvere) na ust. §44 ods.2 zákona č. Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenským vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky). Upozorňujem, že všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený.

Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. §40 a nasl. zákona č.244/2002 Z.z. (ďalej len „ZoRK“). Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. §40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Zákonodarca kreáciou ust. §40 a §43 ZoRK prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v ust. §40 ZoRK a ak takéto splnenie podmienok nastane včas, tj. v lehote upravenej v ust. §41 ZoRK. Inými slovami, ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. §40 ZoRK zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judiciálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav.

Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. §40 ZoRK je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom

rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje.

Ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku, je potrebné pripomenúť, že tieto obmedzenia sú zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu, a to nielen v rovine normatívnej, ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení. Základné práva totiž nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd si preto musí byť pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa a p.) Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí.

Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. §40 a nasl. ZoRK), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom ktorej účel je odlišný.

Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. §41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak nie z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu i e vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offa. Upozorňujeme, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudok vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotíme ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. §44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05).

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísľuje nasledovne. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úver. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Zároveň si žalobca uplatňuje

náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa nášho názoru dôsledkom jeho nesústreďnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé nesenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej

príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

V danom prípade sa žalobca domáha podanou žalobu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník.

Žalobca postupoval podľa ust. §15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

S poukazom na vyššie uvedenú skutkovú a právnu argumentáciu tvrdí, že je nutné:

- a) deklarovateľ porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite;
- b) deklarovateľ porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu (Okresný súd Svidník), konkrétne princípu legality, princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo, princípu právnej istoty;
- c) nahraditeľ žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv označených pod písm. a) a b) a princípov právneho štátu označených pod písm. b).

Na pojednávanie vo veci konané dňa 24.6.2016 sa nedostavili účastníci konania ani právny zástupca žalobcu. Žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, požiadali o odročenie pojednávania.

Súd v tomto prípade uvedené nepovažoval za dostatočné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ani za dostatočný dôvod pre odročenie pojednávania s prihliadnutím na to, že je vecou žalobcu, že nedokáže identifikovať konanie, resp. v ktorom z množstva konaní vedených na tunajšom súde sa koná pojednávanie. Navyše žalobca a jeho právny zástupca si prevzali predvolanie na pojednávanie dňa 20.5.2016, teda viac ako jeden mesiac pred samotným termínom pojednávania a teda mali dostatok časového priestoru na prípravu na pojednávanie, eventuálne zidentifikovanie žaloby a konania. Nie je povinnosťou súdu označovať svoje písomnosti spisovými značkami žalobcu, či žalovaného. Uvedené súdu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Uvedené preto nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Rovnako bol žalobca poučený podľa § 101 ods. 2 O.s.p., § 119 O.s.p. ako aj § 120 ods. 1, 4 O.s.p.. Preto súd v zmysle § 119 O.s.p. posúdil žiadosť o odročenie pojednávania ako nedôvodnú z dôvodu nesplnenia podmienok uvedených v citovanom ustanovení a preto vec v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov, tak ako boli oboznamované na pojednávaní (návrhom na začatie konania, uznesením o spojení vecí, uznesením o vylúčení sudcov, rozsudkom vo veci 1C/244/2012, obsahom spisu 1C/244/2012, vyjadrením žalovanej, návrhom na prerušenie konania, pripojenými spismi OS Svidník - 3C/242/2012, 3C/243/2012, 3C/244/2012, 3C/245/2012, 3C/246/2012, 3C/247/2012, 3C/248/2012, 3C/249/2012, 3C/250/2012, 3C/251/2012 a v nich podanými návrhmi na začatie konania, pripojenými spismi OS Svidník - 7Er/469/2009, 2Er/556/2009, 2Er/388/2009) a zistil tento skutkový stav veci :

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

Žalobca sa v žalobách spojených do jedného konania a v súčasnosti vedených na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1C 204/2014 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník, príp. Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“).

Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k spojeniu viacerých prijatých žalôb a vzhľadom na to, že žalobca podal na súdy hromadné žaloby viacerých typov, je nutné rozlíšiť jednotlivé druhy namietaných postupov

súdu, pričom žalovaná sa generálne vyjadruje ku všetkým typom žalôb. Nezákonnosť úradného postupu okresného súdu vidí žalobca v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote a zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa žalobcu, napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, došlo v namietaných exekučných konaniach k uvedeným skutočnostiam. Týmito postupmi malo byť žalobcovi zabránené, aby boli jeho pohľadávky voči dlžníkom uspokojené, a tým došlo k oslabeniu ich vymožiteľnosti, ak nie k ich zániku.

Žalobca sa vo svojej žalobe konkrétne domáha náhrady škody pozostávajúcej z nasledovných čiastkových nárokov:

- 1) materiálna škoda v paušálnej výške 125,-€ spôsobená nákladmi spojenými s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov urgencií
- 2) adresovaných exekučnému súdu v prípade rozhodnutia o poverení exekútora po 15- dňovej lehote a rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie,
- 2) nemajetková ujma vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní, vypočítaná zo základu 660,-€ na rok, ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Na základe skutočností uvádzaných žalobcom v žalobe tento žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento v jednotlivých namietaných exekučných konaniach alternatívne rozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, alebo nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, alebo rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote, alebo v namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej má súd zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobcovi príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trovy súdneho konania.

Uviedol, že nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia. Taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi náležitosti súdnych rozhodnutí označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Okrem toho kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu

mala byť spôsobená škoda. V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP.

Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak žalobca namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Žalobca uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, iba v žalobách označených ako NZP, v ostatných typoch žalôb neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. V druhom rade, formu „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca neuviedol, ani po vyžadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t. z. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Činnosť charakteru podávania „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za aktívny postoj žalobcu vo veci v záujme účinného odstránenia prieťahov. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. mája 2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V treťom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prieťahov v konaní).

Žalovaná poukazuje na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, ktoré boli spojené do tohto konania, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná

odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na priedahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,

2/vznik škody,

3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu 1. nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote

V prvom rade je potrebné uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti.

V tomto kontexte je však potrebné poukázať aj na ustanovenia Exekučného poriadku. Samotný žalobca uvádza znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011: „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa Sdi ods. 2 písm. c) ad}. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie §41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“.

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený.

Pred dňom 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým

výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011.

Vo všeobecnosti je taktiež potrebné i na tomto mieste poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, IV. ÚS 60/2011, NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011, 5Cdo 291/2010 a ďalšie.

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, pri ktorom je podstatou nedodržanie samotnej 15-dňovej lehoty, sa žalovaná v prvom rade poukázala na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúcu v existencii prieťahov.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu

inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa (krajské sudy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR.

Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradíť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadostučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehote a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia doba) uplynula najneskôr po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady škody v paušálnej sume 125,- eur.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného

systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné.

Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Ďalej žalovaná upriamuje pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové.

Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 660,-€ (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prietahy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, alebo alternatívne 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivo podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde rozhodoval

o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,-€ alebo 663,88€, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“.

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Aspekt prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu.

Podľa § 3 ods. i Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepčii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10).

Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky: Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je

uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“ Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch :

„Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“

„Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne.“

„Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbuvaie povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške.“

Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktoiy prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktoiy poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprímerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúce slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.

Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúce ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho

pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povesťou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Bardejov žaloby proti žalovanej v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

Žalobca súdu v obdobných veciach predložil aj vyjadrenie k znaleckému posudku, ktorý mal stanoviť výšku majetkovej škody na jeho strane, ktorá je predmetom tohto konania, pričom majetková škoda v prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia je minimálne 30,76 eur, v prípade neskorého rozhodovania súdu o zmene exekútora minimálne 31,68 eur (súdu známe z jeho činnosti).

Žalovaný s podaným znaleckým posudkom nesúhlasil a naďalej sa pridrižoval svojho písomného vyjadrenia.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/556/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému Š. L. pod sp. zn. EX 8262/09 o vymoženie 497,92 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 24.6.2009, sp. zn. SR 06480/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 13.8.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 18.9.2009, doručenou súdu dňa 25.9.2009. Podaním doručenom súdu dňa 18.11.2009 oprávnený žiadal informáciu o stave konania. Dňa 14.12.2009 bol právny zástupca oprávneného vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy. Súdny exekútor bol vyzvaný na vyčíslenie trov

exekučného konania dňa 19.2.2010. Uznesením zo dňa 19.10.2010, č.k. 2Er 556/2009 -17 bolo exekučné konanie zastavené (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa) a rozhodnuté o trovách exekučného konania. Dňa 9.11.2010 oprávnený podal voči uvedenému uzneseniu odvolanie. Následne bolo odvolanie vzaté späť a uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.3.2011, č.k. 1CoE/22/2011-35 bolo odvolacie konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.5.2011. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník na strane povinného a navrhol exekučné konanie zastaviť.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Er/469/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému M. E. pod sp. zn. EX 8129/09 o vymoženie 525,84 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 23.6.2009, sp. zn. SR 05558/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 13.08.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 18.9.2009, doručenou súdu dňa 25.09.2009. Dňa 28.10.2009 bol oprávnený súdom vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy č. XXXXXXXX. Podaním doručenom súdu dňa 18.11.2009 oprávnený žiadal informáciu o stave konania. Dňa 19.01.2010 bol právny zástupca oprávneného vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy a VOP. Následne rovnako aj súdny exekútor dňa 29.7.2011. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník na strane povinného a navrhol exekučné konanie zastaviť. Uznesením zo dňa 26.9.2011, č.k. 7Er 469/2009 -16 bolo exekučné konanie zastavené (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa) a rozhodnuté o trovách exekučného konania. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 29.09.2011, odvolanie podané nebolo. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.10.2011.

Zo spisu Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2Er/388/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému B. D. pod sp. zn. EX 4333/09 o vymoženie 1.453,86 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 11.5.2009, sp. zn. SR 00696/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 25.6.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 17.7.2009, doručenou súdu dňa 24.7.2009. Podaním doručenom súdu dňa 18.11.2009 oprávnený žiadal informáciu o stave konania. Dňa 14.12.2009 bol oprávnený súdom vyzvaný na predloženie úverovej zmluvy. Súdny exekútor bol vyzvaný na vyčíslenie trov exekučného konania dňa 19.2.2010. Uznesením zo dňa 18.10.2010, č.k. 2Er 388/2009 -15 bolo exekučné konanie zastavené (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa) a rozhodnuté o trovách exekučného konania. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 22.10.2010, odvolanie podané bolo dňa 8.11.2010. Následne bolo odvolanie vzaté späť a uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2011, č.k. 11CoE/12/2011-33 bolo odvolacie konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.5.2011.

Exekučné konania boli zastavené pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súd rozhodol o zastavení exekučných konaní podľa ust. § 45 zák. č. 244/2002Z.z.o rozhodcovskom konaní.

Ako vidieť, súdny exekútor v niektorých prípadoch konal v rozpore s § 44 Ex. Por. a teda súdu nepredložil návrhy na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a žiadosťou o udelenie poverenia najneskôr do 15 dní od doručenia návrhov.

Podľa § 5 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z. (účinného od 01.01.2009 so zmenami účinnými od 01.01.2013 vyznačenými nižšie) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 3 cit. zák. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1, 2 cit. zák. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 cit. zák. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 cit. zák. účinného od 01.01.2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) cit. zák. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak (zmena účinná od 01.01.2013 - škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu),
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zák. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa 16 cit. zák. účinného od 01.01.2013 zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je

poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3, 5 cit. zák. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 17 cit. zák. účinného od 01.01.2013 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.8a)

Podľa § 19 cit. zák. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia (ods. 1). Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8 (ods. 2). Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov (ods. 3).

Podľa § 19 ods. 1 cit. zák. účinného od 01.01.2013 právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15

dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd sa zaoberal dôvodnosťou zostávajúcich uplatnených nárokov vyplývajúcich z exekúcií vedených voči povinným Š. R. L., M. E., B. D., teda vo veciach, ktoré boli vylúčené na samostatné konanie z vecí sp. zn. 1C/244/2012.

V tomto prípade sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody (v sume 125,- eur resp. vo výške vymáhanej istiny v jednotlivých exekučných konaniach) a nemajetkovej ujmy v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej aj Zákona) dôvodiac, že súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní odo dňa ich doručenia (teda v rozpore § 44 ods. 2 Ex. Por.). Týmto konaním súdu, nesprávnym úradným postupom mu mala byť spôsobená škoda, ktorú si uplatnil aj návrhom na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona pred príslušným orgánom konajúcim za štát - Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa vyjadrenia žalovaného však žalobca svoj predbežný návrh neodôvodnil čo do dôvodu a výšky, teda aj napriek uvedeným námietkam voči ich zneniu, uplatnenie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona potvrdil. Preto súd vychádzal z ich zhodných tvrdení, že návrh na predbežné prejednanie nároku podaný bol. Lehota šiestich mesiacov už uplynula márne (aj keď návrh na súd bol podaný pred jej uplynutím). Žalobca namietal niekoľko mesačné zbytočné prietahy v konaní.

Preskúmaním všetkých pripojených exekučných spisov súd zistil, že žalobca sa mohol o ním namietaných prietahoch v konaniach a možnom vzniku škody v ich dôsledku dozvedieť až po dátume 27.09.2009 (po výzvach súdu, žiadosťami o stave konania), teda právo žalobcu premlčané z tohto hľadiska nemôže byť (§ 19 Zákona). Námietke premlčania žalovaného teda nemožno vyhovieť.

V zmysle cit. ust. Zákona predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci sú : 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom.

Všetky exekučné konania boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010, pričom v zmysle § 44 cit. zák. platilo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Výkladom cit. ust. možno dôjsť k záveru, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu, nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania na základe iných dôvodov / ako v týchto prípadoch - zastavenie exekučných konaní pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch /. V tomto je nutné uviesť, že súd v exekučnom konaní je povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a za týmto účelom si od účastníkov vyžiadať aj potrebné listinné dôkazy, aby jej opodstatnenosť vedel dostatočne posúdiť. Keďže exekučnými titulmi v týchto veciach boli rozhodcovské rozsudky, bolo potrebné za účelom zabezpečenia ochrany spotrebiteľa (vstupom do Európskej únie štát prevzal záväzok poskytnúť mu zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch) okrem ustanovení Exekučného poriadku, podrobiť vymáhané nároky súdnej kontrole aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, rovnako aj zák. č. 244/2002 z. Z. o rozhodcovskom konaní. Teda posúdiť, či v rozhodcovskom konaní boli dodržané všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a či nedošlo k jeho znevýhodneniu či oslabeniu jeho práv. V prípade, ak by súd zistil, že rozhodcovský rozsudok - exekučný titul zaväzuje spotrebiteľa - účastníka na plnenie nemožné, nedovolené, či v rozpore s dobrými mravmi (napr. neplatnosť, neprijateľnosť rozhodcovských doložiek a pod., preto by nemohli byť veci predmetom rozhodcovského rozhodovania), bolo by nutné exekučné konania zastaviť v zmysle § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. (ako v týchto veciach). Preto je žiaduce podrobiť rozhodcovské rozhodnutia prísnejšej súdnej kontrole a zisťovať, či sú spôsobilými exekučnými titulmi. Uvedené vyslovili vo svojich rozhodnutiach aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, uznesenie z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012), či Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13). Uvedené konanie súdov je plne v súlade s právom vnútroštátnym aj právom EÚ.

Je samozrejmé, ak súd dôjde k záveru, že bez predloženia ďalších listinných dôkazov nemožno ihneď poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie, je potrebné účastníkov vyzvať na ich doplnenie a predloženie. Aj preto nemôže byť 15 - dňová záväzujúcou na posúdenie podmienok vedenia exekučného konania a spôsobilosti exekučného titulu. Až po predložení potrebných listinných dôkazov možno preskúmať vykonateľnosť rozhodcovského rozhodnutia. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia až do vydania rozhodnutia, ktorým sa exekučné konanie zastaví, resp. žiadosť o udelenie poverenia zamietne, po doplnenom dokazovaní a posúdení zákonnosti exekučného konania, nemôže byť takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Je nutné pripomenúť, že vo veci sp. zn. 7Er/469/2009 žalobca odvolanie ani nepodal, a v ostatných veciach vzal odvolania späť a odvolacie konania boli zastavené. Teda nevyužil právo prieskumu napádaných rozhodnutí súdom.

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v konaní ani nezákonné rozhodnutie, či konanie súdu v rozpore so zákonom) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aj preto nemôže byť návrh žalobcu dôvodný.

Taktiež súd uvádza, že ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval ani Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v jeho súčasnom znení od 01.01.2003, by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov, samozrejme po preukázaní ďalších predpokladov náhrady škody.

Súd ešte považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Súдне konanie pred iným všeobecným súdom nie je

oprávnený preskúmať iný všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní podľa zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Pripustenie opačného výkladu by znamenalo pripustenie, že konajúci súd o náhrade škody by mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov a znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy preskúmajú postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Na záver je potrebné uviesť, že súd žalobcovi nemohol uplatnené nároky priznať a to z dôvodov, že ani v jednom prípade nepreukázal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to :

1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, zo žalobcom označených a predložených dôkazov nebol zistený takýto postup súdu (ako je konštatované vyššie),

2/ vznik a existencia škody; žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo forme paušalizovanej škody, resp. vo výške istiny vymáhanej od povinných a nemajetkovej ujmy vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu SR. Tieto nároky sú neodôvodnené čo do základu a výšky. Súd nepovažuje za postačujúce žalobcovo odôvodnenie výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rovnako žalobca nepreukázal, že nie je dostačujúce len konštatovanie porušenia práva. Ujmu, ktorá mu mala vzniknúť neodôvodnil dostačujúco v zmysle § 17 Zákona. Nebolo zistené, aby nesprávny postup bol konštatovaný podľa zák. č. 757/2004 Z.z. (bez predloženia dôkazu o kladnom vybavení sťažnosti).

Paušálna materiálna škoda je len hypoteticky vypočítaná, bez akéhokoľvek reálneho základu. Vo vzťahu k uplatneným nárokom je nutné uviesť, že ako právnická osoba poskytujúca úvery fyzickým osobám bol povinný dodržiavať právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľov a poskytovania úverov (zmluve o úvere nemali obsahovať neprijateľné podmienky); rovnako si mohol nároky z nich uplatniť včas súdnou cestou, čím by jeho pohľadávky bolo posúdené súdom s prihliadnutím na cit. právne predpisy o ochrane spotrebiteľa, čím by boli odstránené akékoľvek pochybnosti ohľadne materiálnych a formálnych predpokladov výkonu rozhodnutia. Za jeho namietanú stratu vymoženia pohľadávky a pod. nie je zodpovedný exekučný súd, ale sám žalobca. Súd poukazuje aj negatívne vnímanie žalobcu v spoločnosti, ktorý používa neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a záujem Európskej komisie o jeho činnosť. Žalobca uplatňuje svoje práva až priam šikanóznym výkonom (a to buď vo vzťahu k exekučným konaniam, nedodržaním predpisov na ochranu spotrebiteľa, či konanie v rozpore s uvedenými právnymi predpismi, či už samotným podaním nespočetného množstva návrhov na náhradu škody). Žiadne zo žalobcom udávaných rizík nevyplývajú z predložených exekučných spisov a na ich preukázanie žalobca neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy. Na uvedenom závere súdu nič nemení ani predložený znalecký posudok. Je vecou posúdenia súdu, či sú splnené podmienky pre konštatovanie vzniku škody a jej následkov. Uvedené závery platia rovnako aj pre uplatnenú majetkovú škodu vo výške vymáhanej istiny.

3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ktorú vôbec neodôvodnil a ktorá ani nebola zistená. V prípade pripustenia zbytočných prieťahov v konaní (k čomu nedošlo, ako je vyššie uvedené), žalobca neodôvodnil ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to vznik škody a jej výšku a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení a uplatneného nároku (aj napriek poučeniu súdu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 1, 4 O.s.p. - vid' poučenia súdu pri príprave pojednávania).

Vzhľadom na zistené skutočnosti sa súd nezaoberal ďalšími námietkami účastníkov konania a návrh žalobcu ako neopodstatnený pre nesplnenie podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. zamietol. K žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku je potrebné uviesť, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O.s.p.).

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§205 ods.1 O.s.p).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

(§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.